

του ὁμοῦ κατ' αὐτοῦ, ἐκεῖνος ἀτάραχος τοῦ διαπε-
ρᾶ διὰ τοῦ ἐγχειριδίου τὸ στήθος.

Ο ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ Μ.

ΚΑΙ ΝΕΟΣ ΤΙΣ ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΗΣ.

(Κατὰ τὸ Γαλιλαϊκόν.)

Νέος τις Μασσαλιώτης ὀνόματι Ροβέρτος ἴστα-
το ἐπὶ τῆς περὶ κλίμας περιμέτρου μήπως εἰσέλθῃ τις
εἰς τὴν μικρὰν λέμβον του. Ἄγνωστος τις ἐπλη-
σίησε τέλος, καὶ μετὰ τινα στιγμήν, δυσχε-
στηθεὶς τρόπον τινὰ ἐκ τῆς περὶ κλίμας τοῦ Ροβέρ-
του, δὲν ὑπέθετεν ὡς κύριον τῆς λέμβου, ἐκινή-
θη ἵνα φύγῃ, εἰπὼν, ἐπειδὴ ὁ κύριος αὐτῆς δὲν φαί-
νεται ἄ; ὑπάγω εἰς ἄλλην. — Κύριε, τῷ εἶπεν, ἡ
λέμβος, αὕτη ἀνήκει εἰς ἐμέ; θέλετε ἵνα ἐξέλθω-
μεν τοῦ λιμένος; Ὁχι, φίλε μου, τῷ ἀπεκρί-
θη ὁ ἄγνωστος, εἶναι ἤδη ἰσχυρὰ, διότι ἡ ἐσπέρα
φαίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐντὸς τοῦ λιμένος· θέλω
κάμει ὀλίγους μόνον κύκλους, ἵνα ἀναπεύσω κα-
θαρὸν αἶμα, καὶ ἀπολαύσω τὴν ὀριότητα τῆς
ὥρας ταύτης. Ἀλλὰ . . . δὲν βουαίξεις θαλασσίον, καὶ
μήτε ἔχεις τὸ ὕψος τῆς ὀμιλίας τῶν θαλασσο-
πόρων. — Δὲν εἶμαι τῆς τέχνης ταύτης, ἐπινέλα-
θεν ὁ Ροβέρτος, μετέρχομαι αὐτὴν τὰς Κυριακάς
καὶ τὰς ἑορτάς, ἵνα κερδήσω χρηματικὴν τινα πο-
σότητα. — Πῶς, εἶπεν ἐπιληθθεὶς ὁ ἄγνωστος,
φιλάργυρος εἰς τοιαύτην ἡλικίαν! τοῦτο ἀμυρό-
ναι τὴν νεότητά σου, καὶ ἐλαττώνει τὸ αἶσθημα,
ὅπερ ἐκ πρώτης ὀψews ἐλπνέει ἡ γλυκεῖα καὶ εὐ-
γενὴς φυσιολογία σου. Ἄ! Κύριε μου, ὑπέλαβεν
ὁ Ροβέρτος, ἐάν ἐγνώριζα διὰ τὸ τοιοῦτον ἐπιθυ-
μῶ τὰ χρήματα, δὲν ἠθίλατε μοι δώτε· τὸ εὐτε-
λές ὄνομα τοῦ φιλαργύρου. — Ἐνδεχόμενον νὰ σὲ
ἀδικῶ, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ πυν-
τάσαι τοὺς λόγους σου· ἔλθε, ἄ; κάμωμεν τὴν
διὰ τῆς λέμβου περιδιάβασιν, καὶ διηγῆσθαι τὴν
ἱστορίαν σου ἔπειτα καθήκας ἐντὸς τῆς λέμβου ἐ-
ξηκολούθησεν ὁ ἀγαθὸς τρόπος σου μὲ διέθεσεν
οὕτως, ὥστε συμερίζομαι ἤδη τὰς περιστάσεις
σου· εἰπέ μου τίνες εἰσὶν αἱ βιωτικαὶ σου δυσχέ-
ρεια;

Μία καὶ μόνη εἶναι, εἶπεν ὁ νέος· ἔχω πατέρα
εἰς τὰ δεσμὰ, καὶ δὲν δύναμαι ἵνα ἀπελευθερώ-
σω αὐτόν· ὁ πατὴρ μου ἦν μεσίτης ἐν ταύτῃ τῇ
πόλει, καὶ λαμβάνων ἐνίοτε μέρος καὶ εἰς ἐμπο-
ρεύματα, ἅτινα συνίσταντο ἐξ ὑψασμάτων τῆς
ἐποχῆς, ἐκερδίζεν ἀρκούντως, καὶ οὕτως ἀπελαμ-
βάνομεν βίον ὅπως οὐκ ἄνιστον καὶ ἡσυχον· ἀλλὰ
τελευταίον, λαθὼν μερίδα ἐπὶ τινος πλοῦ, ναυ-
λωθέντος καὶ ἀναχωροῦντος εἰς Σύμωρον, καὶ θέ-
λων ἵνα ἐπαγρυπνήσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸν προσδιορι-

σμὸν τῆς τιμῆς καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν ἐμπο-
ρευμάτων, ἀπεφάσισεν ἵνα ταξιδεύσῃ μετ' αὐτοῦ.
Τὸ πλοῖον ἐκεῖνο συνελήθη ὑπὸ τινος πειρατικοῦ
καὶ μετεφέρθη εἰς Τύνιδα· ὁ δὲ δυστυχὴς πατὴρ
μου μετὰ τοῦ λοιποῦ πληρώματος ἡχμαλωτίσθη
ὑπὸ τῶν πειρατῶν! διςχίλια σκούδα, ἀπαιτοῦν-
ται ἤδη πρὸς ἀπελευθερώσιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἡμεῖς
ἀδυνατοῦμεν νὰ προσκτήσωμεν τὴν ποσότητα
ταύτην, καὶ τοῦτο αὐξάνει καθ' ἐκάστην τὴν δυσ-
τυχίαν, καὶ πολλαπλασιάζει τὰ δεινὰ τῆς οἰκογε-
νείας ἡμῶν. Ὑποσπύτω ἡ μὲν μήτηρ μου καὶ αἱ
ἀδελφαί μου ἐργάζονται ἀδικόπως, ἐγὼ δὲ τίς
μὲν ἐργασίμους ἡμέρας διατελῶ ἐργαζόμενος παρά
τινι χρυσοχῶ, (διότι πρὸ τινος ἐνηγκαλίσθη τὴν
τέχνην ἐκείνου), τὰς δὲ ἑορτασίμους ὠφελοῦμαι
κατὰ τι διὰ τῆς λέμβου ταύτης· ἀλλὰ ματαίᾳ ἡ
προσπάθεια ὅλων ἡμῶν! μόλις τὸ ἐν τρίτον τῶν
ἀπαιτουμένων χρημάτων ἔχομεν μέχρι τοῦδε. Πε-
ριωρίσθημεν μέχρι τῶν πρωτίτων ἀναγκῶν ἡμῶν,
μία μόνη μικρὰ αἰθουσα ἔνευ ἐπίπλων εἶναι ὅλα
τὰ μέγαρα, καὶ τροφὴ λιτοτάτη καλύπτει πάντο-
τε τὴν τράπεζαν ἡμῶν. Πρὸ μικροῦ, ἀπεφάσισα
διὰ τῆς ἰδίας μου ἐλευθερίας νὰ ἀπαλλάξω τὸν
πατέρα μου τῆς δουλείας, εἰς ἣν βασκνίζεται, ἀ-
ναδεχόμενος ἐγὼ τὰ δεσμὰ αὐτοῦ· ἀλλ' ὅτε ἤμην
περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου μου, ἡ μήτηρ μου
ἐννοήσασα τὴν νεανικὴν ταύτην χίμαιραν εἰς ἣν
ὑπέπεσα, πρήγγειλεν εἰς ὅλους τοὺς πλοιοάρχους
τῶν Ἀνατολικῶν περὶ κλίμας ἵνα μὴ μὲ δεχθῶσιν
εἰς οὐδὲν πλοῖον. — Καὶ λαμβάνεις ποτὲ εἰδήσεις
πρὸς τοῦ πατρός σου, ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος; ἔμα-
θες τίς εἶναι ὁ κύριος αὐτοῦ, καὶ τίνι τρόπῳ μετα-
χειρίζεται αὐτόν εἰς Τύνιδα; — Ὁ κύριος τοῦ
πατρός μου εἶναι ὁ ἑφορός τῶν ἐκεῖ βασιλικῶν
κῆπων· μεταχειρίζεται δ' αὐτόν μετὰ φιλανθρω-
πίας, καὶ τὰ ἔργα, ἅπερ ἀνέθεσαν εἰς αὐτόν, δὲν
εἶναι ἀνώτερα τῶν δυνάμεών του· ἀλλὰ τί ὠφελεῖ;
δὲν εἴμεθα πλησίον αὐτοῦ ἵνα κερηγοῦμεν καὶ
ἀνακουφίζωμεν τὰς δυστυχίας του· ὁ πατὴρ μου
εἶναι μακρὴν ἡμῶν, μακρὴν συζύγου ῥαζιεράστου,
μακρὴν τριῶν τέκνων, ἅτινα ἡγάπη πάντοτε μέ-
χρι παραφοράς, μέχρι λιτρίας. — Τί ὄνομα φέρει ὁ
πατὴρ σου εἰς Τύνιδα; ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος.
Δὲν μετέβαλλε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀπεκρίθη ὁ νέος,
ὀνομάζεται ὡς ἐν Μασσαλίᾳ 'Ροβέρτος. — 'Ροβέρ-
τος. — πρὸς τῷ ἐρώρῳ τῶν βασιλικῶν κῆπων ἐν
Τύνιδι, ἐπινέλαθεν ὁ ἄγνωστος. — Μάλιστα, Κύ-
ριε, εἶπεν ὁ νέος. — Ἡ δυστυχία σου, νὴς φίλε μου,
ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος, μὲ θλίβει καὶ συμε-
ρίζομαι ἤδη αὐτήν· ἀλλὰ . . . τὰ πρὸς τὸν πατέρα
σου εὐγενὴ αἰσθηματά σου, προμαντεύω ἀδιστά-
κως, ὅτι θέλousι φέρει ἀφεύκτως αἰσιὸν τι συμ-
βεβηκός, ὅπερ καὶ ἐπεύχομαι εὐλικρινῶς.

Ἀλλ' ἤδη ἡ ἡμέρα ἐκλινεν ἐντελῶς πρὸς τὴν δύ-
σιν αὐτῆς, καὶ ὁ 'Ροβέρτος διατάχθη ἵνα πλη-
σίασῃ τὸ παράλιον· ὁ ἄγνωστος πηδᾷ πάρα τα-
ἐκτὸς τοῦ πλοιαρίου, θέτει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ νέου
βαλάντιον καὶ ἀπομακρύνεται μετὰ ταχύτητος,

μὴ περιμένων ἵνα ἀκούσῃ οὐδεμίαν εὐχαριστίαν. Ἐντὺς τοῦ βαλκαντίου ἐκείνου περιείχοντο ὀκτώ χρυσὰ διπλὰ λουδοβίκια καὶ δέκα ἀργυρὰ σκουδά, ὁ δὲ νέος συνέλαβε τὴν ὑψηλοτάτην ιδεάν ὑπὲρ τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου ὑποκειμένου διὰ τὴν τοσαύτην αὐτοῦ γενναϊότητα, καὶ καθ' ἑκάστην ἐπροσπάθει ἵνα ἀνέυρῃ αὐτόν· ἀλλὰ ματαίως ἐκοπίαζε, διότι ποτὲ πλέον δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴῃ τὸν ἀγνώστον ἐκεῖνον.

Ἐξ ἐβδομάδες παρήλθον μετὰ τοῦτο, καὶ ἡ δυστυχὴς ἐκείνη οἰκογένεια ἐξηκολούθει ἐργαζομένη ἵνα συνάξῃ τὴν ποσότητα, ἥ· εἶχεν ἀνάγκη· ἡμέραν δὲ τινα ἐνῶ ὅλα τὰ πρόσωπα τὰ συνιστῶντα αὐτὴν ἐκάθηντο περὶ τινὰ ξυλίνην τραπέζαν καὶ ἐλάμβανον γεῦμα λιτότατον, συνιστάμενον ἀπὸ ἄρτου καὶ ξηρῶν ἀμυγδαλῶν, βλέπουσιν αἶφρην ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, . . . τὸν Ῥοβέρτον . . . τὸν πατέρα . . . ὅστις κατέλαβεν ἅπασαν τὴν προσφιλή αὐτοῦ οἰκογένειαν ἐν τῇ θλίψει καὶ δυστυχίᾳ αὐτῆς· τίς κάλαμος δύναται ἵνα περιγράψῃ τὴν ἐκπληξιν τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, τὰς παραφορὰς αὐτῶν . . . τὴν χαρὰν αὐτῶν; . . . ὁ ἀγαθὸς Ῥοβέρτος ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας ὧλων, ἀσπάζεται μετὰ τρυφερότητος τὰ δακρυδρεγμένα πρόσωπα ὧλων . . . καὶ ἐνῶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ παρεδίδοτο εἰς ἀνέκφραστον χαρὰν, ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐξέφραζεν εὐχαριστίαν διὰ τε τὴν ἀνέλπιστον ἀπελευθέρωσιν, καὶ διὰ τὰ πεντήκοντα λουδοβίκεα, ἅπερ ἐμετρήθησαν κατὰ τὴν ἐν τῷ πλοίῳ ἐπίδασίν του, τὰ χρησιμεύσαντα διὰ τὸν ναῦλον, τὴν τροφήν καὶ τὰ ἐνδύματά του. Τίνι τρόπῳ νὰ ἀνταμείψῃ τοσοῦτον ζήλον καὶ τοσαύτην ἀγάπην, ἔλεγεν ἀδιαλείπτως;

Ἀλλὰ . . . τότε νέα ἐκπληξίς κατέλαβε τὴν οἰκογένειαν ταύτην· ἀκίνητοι πάντες θεώρουν ἀλλήλους. . . ἡ μήτηρ τότε φαντάζεται ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῶν ἐπραξεν ὅλα ταῦτα, καὶ λύσασα πρώτη τὴν σιωπὴν, διηγεῖται εἰς τὸν συζύγον τὴν τολημρὰν ἀπόφασιν τοῦ υἱοῦ των τοῦ νὰ ἀπελευθερώσῃ αὐτὸν διὰ τῆς ἐαυτοῦ αἰχμαλωσίας· καὶ προσθέτει ὅτι αὐτὸς βεβαίως εὔρε φίλους, οἵτινες ἐδοθήθησαν καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀπολύτρωσίν σου. Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπητούντο ἑξ̄ χιλιάδες φράγκων, ἐξηκολούθησεν ἡ μήτηρ, καὶ ἡμεῖς μόλις τὸ ἥμισυ τοῦ ποσοῦ τούτου ἔχομεν ἤδη· καὶ τοῦτο τὸ πλεῖστον ἦν καρπὸς τῆς ἐργασίας τοῦ υἱοῦ ἡμῶν. Εἰς τὴν διήγησιν ταύτην ὁ πατὴρ βυθισθεὶς εἰς βαθείας σκέψεις, ἀπευθίνεται πρὸς τὸν υἱὸν καὶ λέγει αὐτῷ. — Δυστυχὴ! τί ἐπραξας; τίνι τρόπῳ δύναμαι νὰ σοὶ χρεωσθῶ τὴν ἀπελευθέρωσίν μου; Πῶς δύναται αὕτη νὰ μένῃ μυστήριον διὰ τὴν μητέρα σου, ἂν δὲν ἠγοράσθῃ τῇ τιμῇ τῆς ἀρετῆς; ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ, νέος ὢν καὶ υἱὸς πατρὸς ἀτυχοῦς καὶ αἰχμαλώτου ἐπορίζεσο τὰ χρεϊώδη ὡς ἀνᾶκεν εἰς σέ; φρίττω συλλογιζόμενος, μήπως ἡ πατρικὴ ἀγάπη σὲ κατέστησεν ἐνοχον . . . ἐγκαρδιώσόν με, ἔσο ἀληθής· ἄλλως, ἀποθνήσκομεν ὅλοι, ἐὰν ἐπαυσεῖς ἀκολουθῶν τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς. — Ἡσυχάσετε

πατέρ μου, διέκυψεν ὁ νέος, ἐναγκαλιζόμενος τὸν πατέρα τευ· ὁ υἱὸς ὑμῶν δὲν εἶναι ἀνάξιος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ἀλλ' οὐδὲως ὀφείλετε εἰς ἐμέ τὴν ἀπελευθέρωσιν ταύτην, καὶ ὁ εὐεργέτης ἡμῶν εἶναι βεβαίως ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος ἀγνώστος, ὅστις, ὡς ἐνθυμείσθε, μήτηρ μου, μοὶ ἔδωκε τὸ βαλάντιον αὐτοῦ καὶ μ' ἀπέυθυνε διαφόρους ἐρωτήσεις.

Ἐκτοτε ἡμέρας καὶ νυκτὸς προσπαθῶ ἵνα εὔρω αὐτόν· ἀλλ' εἰς μάτην ἀπέβησαν οἱ κόποι μου, δὲν ἀνεφάνη πλέον εἰς τὴν παραλίαν· ἂν ποτε ἀπαντήσω αὐτὸν θέλω τὸν παρακαλέσῃ, ἵνα ἔλθῃ καὶ ἴδῃ τοὺς καρποὺς τῶν ἀγαθοεργιῶν του. Ἐπειτα διηγεῖται εἰς τὸν πατέρα τὸ ἱστορικὸν τοῦ Αὐγούστου, καὶ οὕτως ἀπαλλάττει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ φόβου ὃν εἶχε, μήπως ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐλησμονήσῃ τὰς πατρικὰς νοθεσίας καὶ ἀρετάς.

Ἐν τούτοις ἀποδοθεὶς εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ ὁ Ῥοβέρτος εὔρεν αὐτὴς φίλους καὶ βοηθοὺς καὶ αἱ ἐπιτυχίαι τῶν νέων αὐτοῦ ἐπιχειρήσεων ὑπερέβησαν τὰς προσδοκίας ὧλων. Μετὰ δύο ἔτη ὁ Ῥοβέρτος δὲν ἦτο πλέον ἄπορος· νυπόκειται μεγάλως καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἄτινα ἀπεκατέστησε διὰ τῆς πατρικῆς φροντίδος συνεμερίζοντο τὴν εὐτυχίαν τῶν γονέων αὐτῶν.

Ἐ π ῖ λ ο γ ο ς .

Ἄλλ' ὁ εὐεργετικὸς ἐκεῖνος Ἀγνώστος, ἤθελε μένει τῶνόντι ἀγνώστος καὶ εἰς ἡμᾶς ἐπίσης, ἂν οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ, εὐρόντες εἰς τὰ ἔγγραφα τοῦ ἀποθανόντος συγγενοῦς αὐτῶν, συναλλαγματικὴν 5,500 λιτρῶν πρὸς τραπεζίτην τινα, [εἰς Κἀδιξ ἐξωφλημένην, δὲν ἀπῆλθον ὑπὸ περιεργείας ὁρμώμενοι, πληροφορίας περὶ αὐτῆς. Ὁ τραπεζίτης ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, ὅτι μετεχειρίσθη τὰ ἐν τῇ συναλλαγματικῇ χρήματα ἵνα ἀπολυτρώσῃ Μασσαλιώτην τινὰ, ὀνόματι Ῥοβέρτον, αἰχμαλώτον εἰς Τύνιδα, συμμορφούμενος εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Βαρόνου Μοντεσκιού, Προέδρου Ἰγδυοφόρου εἰς τὸ ἀνώτατον τῆς Βουρδιγάλης δικαστηρίου. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ὁ Βαρόνος Μοντεσκιού ὁ περικλητὸς καὶ εὐεργετικὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἐτέρπετο εἰς τὰς περιουσίας, καὶ ὅτι ἐπισκέπτετο συνεχῶς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Κυρίαν δ' Ἐφικοῦρ νενομφευμένην ἐν Μασσαλίᾳ.

Ἡ Μ. Π.

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΓΝΩΜΙΚΑ.

Μηδὲν μηδέποτε προσθέσης ταῖς περὶ τοῦ πλησίον σου διαδιδόμεναις φήμαις. Διότι, ἂν ὁ μὲν εἶναι ἐνοχος, ἀπανθρώπως θέλεις αὐξήσῃ τὴν δυστυχίαν του διὰ τῶν συλλογισμῶν σου· ἂν δὲ εἶναι ἀθώος, θὰ λάβῃς τὴν εὐχαρίστησιν ὅτι δὲν κατετάχθης μετὰ τῶν δυσκοφαντῶν του.

Παρομοιάζω τὴν ὀκνηρίαν πρὸς γυναῖκα γλυκεῖαν οὖσαν τὴν ὄψιν καὶ βραδυκίνητον, ἐνδεδυμένην ἐσθῆτα ἐξ ἱστοῦ ἀράχνης, ἥ· τὰ κρίσπεδα ὑποβαστάζει ὁ ὕπνος, στηριζομένην εἰς τὸν βραχίονα τῆς πρώτης αὐτῆς κυρίας τῆς τιμῆς ἥτις